

LBRIS

We know
books

Ioana Trif

Iubita împlânzitorului de cai

Copyright@ Ioana Trif

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2021

pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TRIF, IOANA

Iubita împlânzitorului de cai / Ioana Trif - București : Editura Up, 2021

ISBN: 978-606-9706-35-0

821.135.1

Editor: Daria Logofătu

Redactor: Oana Arion

Bun de tipar: Noiembrie 2021

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ioana Trif

Iubita împlânzitorului de cai

București 2021

În prezent

— **P**rivește locul ăsta, cât este de urât! Ești sigură că nu vrei să plecăm?

— Nu. Și nu e deloc urât, e doar neîngrijit, bietul de el, dar chiar și așa are o frumusețe aparte.

Privi fermecată către conacul cu zidurile mâncate de trecerea timpului și de lipsa respectului. Bălăriile puseseră stăpânire pe curtea lui minunată și totul părea gri și apăsător. Alexandrina era fascinată de împrejurimi și nu contenea să privească peste tot, curioasă și dornică să descopere și cele mai neînsemnate detalii.

— Îmi dă fiori. Nu crezi că ar fi mai bine să plecăm de aici?

— Glumești, nu-i așa? Locul ăsta e al meu și nu am să-l las.

— Dar mama ta a spus să stai departe de el, să-l vinzi.

— Mda, și bunica a spus că trebuie ars din temelii și lăsat naturii. Au spus multe amândouă, parcă erau posedate. Ba voiau ca el să nu mai existe, ba se gândeau numai la frumusețea lui, după care își doreau să îl distrugă.

— Păi, vezi? Ceva nu e în regulă cu el, poate că ar fi mai bine să dispară.

Dar ei nici prin cap nu-i trecea așa ceva. Se gândea numai la cum avea să prindă viața conacul, să devină din nou

strălucitor și cald, așa cum fusese mai înainte. Pași înăuntru cu inima bătându-i puternic în piept. Mirosea a mucegai și a gunoi, zidurile erau reci și întunecate, toate camerele goale, abandonate, uitate.

— Tata mi-a zis că mă va sprijini și va fi alături de mine. Conacul este tot ce ne-a mai rămas de la familia mamei. Îl vom reconstrui, ba chiar am găsit o parte din mobilier, am reușit să recuperăm câteva dintre operele de artă, covoarele, lustrele. Îl vom readuce la viață!

— Eu sunt sigură că mama ta nu a vrut asta. Poate că s-a tot sucit și de-aia ești nehotărâtă, dar mai bine să nu mai fie, nu? Sau, dacă nu poți, măcar să-l lași așa,

— Mama și bunica nici măcar nu l-au văzut vreodată, sunt sigură că s-au lăsat prinse în povești fără sens și s-au speriat. Dar trebuie să o luăm de la capăt, nu crezi?

— Nu prea, sincer. Uite, mi s-a făcut pielea de găină, nu-mi place locul ăsta.

— Ei, nu mai fi copil, Elena, are un potențial imens. Hai să vedem grădina!

— Grădina? Adică adunătura de buruieni?

Râseră amândouă. Grădina se transformase într-un loc sălbatic, cu o mulțime de copaci bătrâni de care nu se mai ocupase nimeni de prea mulți ani. Ramurile crescuseră haotic și nu păreau deloc prietenoase.

— Grădina asta nu pare să ne vrea aici, parcă ne spune să plecăm.

— Haide, mai încolo trebuie să fie cimitirul.

— Cimitirul?

— Da. Aici sunt îngropate toate femeile din familia mamei.

— Nu, zău! Ce ciudat! Doar femeile?

— Da. Inclusiv bunica.

— Și bunica ta e aici? Parcă ura locul ăsta...

— Da. S-a născut aici, știi? Și după ce l-a părăsit nu a mai venit niciodată, dar a lăsat în testament să fie îngropată aici.

S-a întâmplat totul cu mari intervenții și bunicul a venit în țară pe ascuns să o aducă. A fost ultima ei dorință, șoptită pe patul de moarte.

— Oau, ce interesant!

— Da. Voi construi un mormânt frumos lângă celelalte și pentru mama.

— Credeam că mama ta a fost incinerată...

— Așa este. Dar când i-am citit testamentul am avut cu toții o mare surpriză, pentru că ne-a cerut să-i împrăștiem cenușa aici și să-i facem un mic mormânt. Sigur că am să-i fac pe plac, dar numai după ce redau acestui loc strălucirea lui de altădată. După aceea, o voi aduce pe mama acasă.

— Foarte interesant cum amândouă au fugit de locul ăsta, dar au insistat să se întoarcă aici după moarte.

— Da, este o tradiție de familie.

În fața lor apărură micul cimitir, cu pietre de mormânt vechi și acoperite de mușchi. La căpătâiul fiecărui mormânt se înălța câte o statuie, una mai ciudată decât alta. Era mult mai îngrijit decât își imaginaseră. Nu semăna deloc cu restul locului, care era lăsat în paragină. De acolo se putea auzi râul susurând la mică depărtare.

— Ce ciudat e locul ăsta, îmi dă fiori. Și statuile sunt macabre, nu crezi?

— Nu... Nu cred.

Alexandrina era cât se poate de prinsă de peisajul din fața ochilor. I se părea de-a dreptul fermecător.

— Mormintele astea par foarte vechi. Și pe toate scrie Samov, dar de ce?

— Habar n-am, dar și bunica tot așa a cerut să-i fie scris. Irina Samov. Până atunci nu auzisem acest nume și ne-am mirat cu toții. Mama a urmat, Catinca Samov. A fost de parcă am fi descoperit o altă persoană, una despre care nu știam nimic. Fără nicio explicație, fără niciun motiv. Dar le-am urmat instrucțiunile cu strictețe.

— Fetelor, mă bucur să vă gădesc aici.

Femeia își făcu apariția în spatele lor, mișcându-se atât de încet, încât nici măcar nu o auziseră. Era tânără și frumoasă, roșie în obraji și cu un accent ciudat, dar plăcut auzului. Părea o persoană obișnuită, așa că fetele simțiră imediat un soi de încredere spontană.

— Numele meu este Ilona și am auzit că au sosit în sfârșit noii proprietari, așa că am venit să mă prezint.

— Oh, bună! Eu sunt Alexandrina. Sau, mai degrabă, ar trebui să spun *noua proprietară*. Iar ea este prietena mea, Elena. Ne bucurăm să te cunoaștem, ești de pe aici?

— Da, eu și toată familia mea, din generații pierdute în timp. La fel ca tine. Istoria spune că femeile din familia mea s-au îngrijit de cele din familia ta. Oricum ar fi, amândouă suntem legate de conac.

— Ah, interesant. Nu știu prea multe despre acest loc, doar că mama și bunica l-au urât din tot sufletul, evitau să vorbească despre el, dar, cumva, la sfârșitul vieții au ales să se întoarcă aici. Despre asta vorbeam adineaori.

— Da, o istorie întreagă se leagă de el, legende, fantome, iubiri și nedreptăți. Despre ultima moștenitoare care a locuit aici știu destul de multe.

— Străbunica mea a locuit aici înainte să treacă în proprietatea noului rege.

Ilona se apropie de un mormânt a cărui statuie înfățișa un cal și o femeie care stătea cu capul pe el. Pe piatra de mormânt scria *Venia Samov, iubita împlânzitorului de cai*.

Cu ani în urmă, cine mai știe câți

Să înțeleg că tu ești Cazimir, da?

— Da, doamnă.

— Eu sunt doamna Ilona, mă îngrijesc de acest conac. Nimic nu mișcă aici fără știrea și aprobarea mea. Prințesa își iubește din tot sufletul caii și dorește să fie cât mai bine îngrijită. Umblă vorba că ești priceput cu ei, așa că s-au plătit o grămadă de bani să vii aici. Vei primi și tu o sumă frumoasă, un loc cald în care să stai, mâncare bună, și vei găsi înțelegere aici. Tot ce trebuie să faci este să te porți minunat cu caii, să ascuți ordinele mele și să înțelegi faptul că aici domnește doar cuvântul ei. Întrebări?

— Una singură, doamnă. Am și eu un cal, l-am primit în dar de la foștii mei stăpâni, e prietenul meu cel mai bun...

— Știu, da, sigur, are și el un loc în grajd. Dacă stăpâna vrea să-l călărească, o va face.

— Da, doamnă.

— În regulă, atunci. Te las în treburile tale, sper să nu faci probleme.

— Nu, doamnă, vă sunt recunoscător pentru tot. O întrebare mai am, vă rog.

- Te ascult.
- Domnul? Trebuie să știi ceva despre dânsul?
- Domnul?
- Da, doamnă, prințul.
- Prințul este mort, iar contele, soțul stăpânei, locuiește în capitală și vine rareori pe aici. Trebuie să-ți între bine în cap, prințesa este stăpâna, numai cuvântul ei contează! Dacă cumva primești ordine de la altcineva, nu faci nimic înainte să discuți cu mine, clar?
- Da, doamnă!
- Și, Cazimir, trebuie să fii o fantomă care nu lasă urme atunci când calcă pe pământ!

Am ajuns într-un loc frumos, mă simt norocos. Am un loc cald de dormit și mâncare bună, iar Perun are un loc potrivit în care să stea. Stăpâna mea are o mulțime de cai frumoși, cred că-și va face mulți prieteni. Încă nu am cunoscut-o și nu știu prea multe despre ea. E drept că am trecut prin mulți stăpâni care mai de care, dar este prima mea prințesă.

Nu știu de ce nu stă într-un palat și preferă zidurile unui conac care, deși este frumos, pare mititel pentru o prințesă. Și retras. Locul ăsta îmi dă un sentiment de neliniște, de ceață, cu toate că e senin.

În prima mea noapte am ieșit din camera mea ca să-i văd adevărata față. Pământul știe să-ți spună secretele numai la lumina lunii - când vede soarele, le uită. Liniștea descoperă nebunia și trecutul omului, dar mai ales al pământului.

Luna era mititică, ascunsă într-un colțișor, după un nor, arătându-și fața doar din când în când. Cu toate astea, frumusețea ei era aproape să-mi ia gândurile. Se auzeau murmurele vântului ce se plimba prin frunze și iarbă. Un râu susura puternic de undeva, așa de frumos că ți se făcea sete cu gândul la apa curată și proaspătă.

Totuși, locul avea o umbră ce plutea deasupra lui, un miros ciudat, o atmosferă greoaie, ca și cum pământul scârțâia dureros sub fiecare pas al meu, încercând să-mi spună ceva. Interesant este că Perun pare mulțumit și liniștit în noua casă. La fel și ceilalți cai. Poate că fantomele care umblă pe acest pământ nu sunt pentru animale. Poate chiar se opresc să-i mângâie în liniștea nopții.

Cu toate că era foarte târziu, la fereastra stăpânei se zărea lumină... Ce fel de suflet este? Și ce fel de viață mă așteaptă între zidurile de piatră ale acestui conac în care domnește o prințesă?

Azi am văzut-o pentru prima oară, era afară și se uita pierdută în zare. M-a surprins atât de tare încât mi-am simțit trupul moale și nelalocul lui. Nu am mai văzut o făptură ca ea până acum și tind să cred că nici nu voi mai vedea vreodată.

E frumoasă din cale-afară, fără îndoială, dar frumoasă într-un fel straniu. Are părul lung și alb, de culoarea zăpezii reci din ianuarie. Înaltă, subțire și elegantă, îmbrăcată într-o rochie lungă și neagră, arăta ca o minunăție din altă lume. Am privit-o mult timp și mă bucur că nu m-a observat, pentru că s-ar fi speriat de mine, cu siguranță.

Toată ziua m-am gândit numai la ea, prințesa care domnește în acest loc negru și apăsător, într-o lume în care făpturile magice par să trăiască nestingherite. Mi-am făcut treaba cu atenție, nefiresc și împiedicat, greoi și prost. M-am bucurat că nu a trebuit să vorbesc cu nimeni, pentru că nu știu dacă aș fi găsit cuvintele potrivite.

Zilele mele se petrec în tăcere pe aici, ajutoarele vorbesc într-o limbă pe care eu nu o cunosc și nu se sfiesc de asta. De fapt, nici nu au ce să-mi spună, îmi aduc mâncarea și atât. Pe doamna Ilona n-am mai văzut-o de când am sosit. Nu mă plâng, îmi priește liniștea, iar caii sunt minunați, dar de când am văzut-o pe stăpâna casei am devenit... neliniștit.

Pentru că nu mi-am putut închide ochii nicicum, m-am ridicat din pat să mă plimb și, bineînțeles, m-am dus să văd caii. În grajd, însă, am avut parte de o mare surpriză. Stăpâna era acolo și îi privea cu bucurie. Când și-a dat seama că intrasem, mi-a zâmbit. Ochii săi de culoarea nopții mă priveau îndeaproape. Am reușit să mormăi câteva cuvinte, bâlbâite și prostestii, iar ea mi-a vorbit firesc, ca de la om la om.

— Oh, mhm, majestate, vă rog să mă scuzați, eu doar voiam să văd dacă totul este în regulă la căluți, n-am crezut că mai este cineva aici noaptea.

— Iartă-mă dacă te-am speriat. Să înțeleg că tu ești Cazimir, omul care are grijă de cai, da?

— Da, da, majestate... Eu...

— Și nu este cazul să-mi spui majestate, sunt departe de tron, aproape doar de o coroană cu spini... Doamnă este mai mult decât suficient. Locul acesta urăște titlul meu de prințesă, mă batjocorește din cauza lui.

— Da, doamnă. Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu. Când nu pot dormi, vin în grajd și mă uit la cai. Am ajuns la concluzia că este singurul lucru care mă liniștește. Dar tu ce cauți aici la asemenea ore sinistre?

— Îmi fac griji pentru cai... cred.

A râs.

— De fapt, sunt tulburat și de multe ori mi-e greu să adorm, așa că bântui...

— Eh, dragule, atunci ai nimerit în locul potrivit. Pe aici bântuie tot soiul de spirite care nu-și găsesc liniștea. Aș vrea să îți spun să nu te temi de ele, dar îmi pari omul căruia nu trebuie să îi zic asta. Trebuie să plec pentru câteva zile în capitală, regina m-a chemat la ea. Te rog să ai grijă de căluții mei, să le spui în fiecare zi cât de mult îi iubesc.

— Da, doamnă, nu trebuie să vă temeți, mă voi îngriji de ei cu prețul vieții.

Ea mi-a zâmbit frumos, iar eu mi-am simțit trupul paralizat de prezența ei. Am lăsat-o acolo și m-am retras, cu toate că nu mi-a cerut asta. Dar am simțit că are nevoie să stea singură cu iubirii ei cai. M-am așezat în pat cu gândul la părul ei împletit într-o coadă lungă și albă ca zăpada atârând peste rochia neagră și ușoară. La zâmbetul cald, ca al unei femei obișnuite, care mă cucerise imediat. Cu gândul la ea, pe nesimțite m-a cuprins un somn greu ca moartea.

A doua zi am privit-o de la distanță în timp ce pleca spre capitală. Părea altă femeie, tot într-o rochie neagră, de o eleganță desăvârșită, cu un pas sigur și lipsită de naivitatea femeii simple. Catifeaua se așeza pe trupul ei parcă știind că îi aparținea unei prințese.

— Mă bucur să te văd, Venia.

— Majestate, am venit imediat ce m-ați chemat.

— Mi-ar prinde tare bine dacă ai putea trăi aici, dacă ai sta aproape de mine. Sfaturile tale sunt cât se poate de prețioase.

— Îmi pare rău, majestate, nu aș vrea să vă refuz, dar dacă aș pleca din locul meu nu ar dura mult până când aș ajunge să mă veștejesc și să nu mai exist.

Regina părea cu mult mai bătrână decât ultima oară când o văzuse. Cu siguranță se simțea tristă, îngândurată și lipsită de scop. Luptele se încheiaseră, lumea încerca să se vindece, dar rănilor adânci aveau să rămână multă vreme.

— Venia, puiule, nu aș vrea așa ceva. Mă bucur pentru tine, sunt mândră că ai de ales. Altcineva, în locul tău, ar înțelege că un ordin venit direct de la regină trebuie executat cât de repede posibil.

Înțelese imediat sarcasmul prietenei sale, dar nu avea de gând să se lase atât de ușor. Era un târâm periculos, însă regina nu era o femeie rea. Dimpotrivă, avea un suflet nespuns de frumos. Însă îi putea citi neliniștea pe chip. Se ridică de pe scaun și se îndreptă către geam. Afară ploua dureros de mărunț peste verdele proaspăt al pădurii. Era momentul să schimbe tactica.

— Iulia, ce se întâmplă? Asta nu ești tu! Știi foarte bine că te iubesc din tot sufletul, dar locul meu nu este aici. Dacă m-ai obliga să rămân, aș fi o pasăre cu aripile frânate care stă într-o colivie așteptând să moară. Mai mult, trebuie să știi că nu sunt binevenită.

Regina se ridică și i se alătură lângă fereastră.

— De câte ori plouă mă gândesc la copilășul meu. Era îndrăgostit de *apa care curge din cer*, așa îi spunea. Nu-l puteam împiedica să meargă afară, chiar dacă ne temeam mereu să nu răcească. El nu avea teamă de nimic. De când el nu mai este, am început să urăsc ploaia, îmi amărăște sufletul de tot.

O prinse de mână și strânse tare.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt singură, Venia. Regele este pe moarte, iar copii sunt departe de sufletul meu. Mereu au fost. Fiecare are deja viața lui, iar prințul mă urăște.

— Nu, cu siguranță nu!

— Ba da. Poate că am fost o regină acceptabilă, dar am fost îngrozitoare ca mamă. Mi-a fost teamă mereu să-i cert, erau atât de mici și de firavi încât m-am gândit că se vor frânge. Și se pare că, în loc să fac ceva bun, am crescut niște monștri care nu vor fi capabili să se ridice la înălțimea numelui pe care îl poartă. Regele este dezamăgit și o parte din el mă urăște.

— Iulia, dar el este tatăl lor, de ce să fii tu responsabilă pentru tot? În plus, nu cred că e adevărat. Prinții vor face ce trebuie, toți trei.

— Ca femeie și ca mamă nu prea m-am descurcat. M-am lăsat pradă emoțiilor care au înghițit totul din mine. Acum, va veni o furtună de necazuri din cauza mea. Iar de suferit va avea țara, și asta mă doare cel mai tare.

— Cred că o regină trebuie să fie mamă regatului său și atât. Așa cum a făcut Ecaterina, știi? Femeia aceea a înțeles sacrificiul suprem al unui conducător. Nu le poți face pe toate, nu poți fi femeie, mamă și regină în același timp. Din păcate, trebuie să alegi.

— Și se pare că am ales să fiu regină.

— Da, dar mă întreb ce a ales el.

Regina se îndreptă spre canapea. Oftă puternic, ca și cum vedea în minte numai imagini cu întreaga ei lume prăbușindu-se într-un infinit obscur.

— El nu a ales nimic, toate s-au prăvălit peste capul lui și nu a reușit niciodată să iasă de sub dărâmături. Și nu e drept, pentru că este un om atât de bun, prea bun. A făcut tot ce trebuia și chiar mai mult, rămâne doar să-și găsească pacea într-o lume mai bună.